

За уредништво одговара А. Пајевић.

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
20. Априла 1880

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

У С К Р Ш Њ А П Е С М А.

Муке, патње, чаше жучне,
 Смеј и руга са свих страна,
 Пољуб Јудин, праће руку —
 То је спрема светла дана,
 Да је Христу, сину божјем
 Било мука својих жао,
 Да је тврдом вољом клон'о,
 Данас не би васкрсао.

„Одреци се истре божје,
 Па ће сила пустит' мрава!
 Признај да си на злом путу,
 Да је лажна мис'о права!“
 Да је Христос, синак божи
 На те речи малаксао,
 Да је тврдом вољом клон'о,
 Данас не би васкрсао!

„Одреци се свога права
 Реци само да се кајеш!
 Па ћемо те скинут' с крста,
 Па да мирно дане трајеш!“
 Да се Христос, синак божи
 На те речи освртао,
 Да је тврдом вољом клон'о,
 Данас не би васкрсао!

„Одреци се вере твоје,
 Па се с нашом вером сложи!
 Та зар слаби и нејаки
 Могу мислит' да су божи!“
 Ал да Христос чашу жучну
 Није до дна испит' знао,
 Да је тврдом вером клон'о,
 Данас не би васкрсао!

* * *

Зашт' је Христос муке презр'о?
 Слабачкима рад угледа.
 — И народи који пате,
 Јест и то су божја чеда.
 Христос васкрс, слаби, мали!
 Не дрхћите од страхоте,
 Само паз'те шта вас учи
 Синак божи са Голготе!

Б у к в и ц е.

Ј.

Јота. — Стари су се наши бојали да нас Јота не пошокчи, али данашњи Јота хтео би да нас помађари.

Јекелфалуши. — Глава мађарске полиције, и за то никад нећете чути, да се у Мађарској догађају какви двобоји, или да велики чиновници харају касе, или да је у Бакоњској шуми когод од харамија страдао и т. д., сигурност личности и имања у најбољем је реду.

Јеврем. — Ово је узор „преблагости“, и мора бити да је био мађарски солгабиров.

Јести. — То је глагол, јер означаје неку радњу, и то радњу од које ни најлењији човек не бега.

Јаша. — Библијски Јаша (Јаков) пењао се — као што је познато — на мердевинама на небо, а наш брудер Јаша се такође пење на мердевинама некуд горе и видићемо докле ће доспети. Само не треба заборавити да је то све сан.

Јубилеј. — Ове године ће славити један господин (као што нас „Недељни лист“ уверава) двогодишњи јубилеј, како се одметнуо гори у хајдуке.

Јуда. Види „Искарјотски.“

Једнакост. — Ко каже да Мађари неће једнакост и братство? Та то баш они хоће, да смо сви једнаки и брудери, да смо сви Мађари.

Јанош. — То у списку српске деце перлеског српског учитеља „Ерговичџа“ значи то исто, што и „Јован“.

Јеромонаси. — То су она два калуђера, што су ономад велике недеље у Н. Саду у пивари јели „кренвиршле“ (рев је био постан.)

Јај-де-фај! Најмилија песма мађарска. Нека је певају дуго и много!

Јарац. — То је оно створење с брадом, што неда никад мира, хоће рогом да убоде. С тога би многима ваљало браду обријати.

Аб.

Из Београда.

Ономад, (т. ј. пре својих три недеље дана) запита катихета у некој Београдској школи једнога ђака, — би ли му знао казати, ко је био први човек?

Ђак, не промишљајући дуго, одговори јасно и разговетно Адам.

Али катихета, који је имао обичај бојати се и свога сена, трже се на тај одговор и поче шепртљити и премишљати, да ли ђаку да каже: „добро синко, седи!“ — или да отрчи, па да га пријави — полицији.

К.

Слаба политика.

Ко Славене „змијом“ прави
Политику има слабу, —
Јербо змија може
Да прогута жабу.

— н. —

П и т а л и ц е.

Зашто **Ирижани** имају једну руку краћу?

Јер кад држе кантар да мере креч, а они увек згрче руку, те ова временом остане краћа.

Зашто **Новосађани** имају нос доле узан?

Јер кад се шећу по променади, а они увек стисну нос да им не иде у нос смрад с десне стране, ди су баруштине, а прашина с леве стране од друма.

Зашто су **Фелдварчани** промукли?

Јер су (при избору општинскога лечника) дали свој глас чивутину.

Зашто **Каменичани** пате од болова у ногама?

Јер од како су добили агенцију и локалну лађу, сваки час иду на Дунав, где лађе стају.

Зашто су **Перлежани** тако угојени?

Јер имају једног учитеља, који им децу гоји дебелим јером (џ).

Зашто су неки **Сентомашани** тако румени?

Јер се као цвеће често заливају.

Зашто су **Вуковарци** тако добре рачунџије?

Јер често броје: Вуковар је лепа варош, један, два.

Зашто су **Шиђани** тако побожни?

Јер им поп-Аћим иде по цео дан у шуму (да лови.)

По чему се познаје да неки **Сомборци** мрзе на зиму?

По томе, што често желси певају: многаја љета.

Ко је у **Земуну** најсигурнији за својим имањем?

М. Грабовачки, јер његову штампарију славна полиција непрестано чува.

Који је роб у **Петрињи** најслободнији?

Пелагић, јер је далеко од Петриње.

Кад хоће који владика да оде из **Новог Сада** у **Карловце**, који је пут најбржи?

Преко Будапеште. (Ал ако зачне за Даљ?)

Ко је у **Кикинди** најмање одговоран, што „Матица српска“ слабо ради?

Бивши текелини питомци, јер они нису чланови „Матице“, те не могу дакле ни бити одговорни за нерад њен.

Које је у **Вршцу** најтежа загонетка?

Заступаши, јер њих ни сам сабор не може да реши.

Ко је **Србији** највећи пријатељ?

Турци и Мађари, јер ће сад да буде гвоздена свеза међу њима и Србијом (гвоздени пут).

Аб.

Излишно питање.

Шилбок. Халт, вер да?

Ноћник. (Не одговара ништа).

Шилбок. Ко си долове један?

Ноћник. Па кад знаш, што ме питаш. Д.

Негда и сад.

Негда се није веровало да се земља окреће,
— а сад сви знамо да се окренула (тумбе).

Негда се служило богу, — сад се обожава
служба.

Негда су људи носили на жртву волове, —
а сад волови жртвују људе.

Негда су жене преле, — сад више не преу,
јер су многе препреде.

Негда смо ми тражили слогу, — још мало па
ће слога тражити нас.

Негда су метали листове на рањаво тело, као
мелем, — сад се међу листови на здраво тело да
се орађава.

Негда су људи спавали под ведрим небом, —
а сад не могу да заспе ни под душеком.

Негда су и сиромашне девојке бивале срећне,
— а сад и богате бивају — несрећне.

Негда су се комшије по каткад свадиле, — а
сад већ не мисле се никад ни измирити.

Негда су само коњи и волови бивали на јаслама,
— а сад се тиме почаствују и неки уредници.

Негда се Нови Сад звао „Шанац“, — а сад
се чудимо како су наши стари имали пророчански
дух, те су се хтели обшанчити од сваке могуће на-
пасти.

Негда су добри људи веровали да има злих ду-
хова, — а сад ни зли духови не верују да има до-
брих људи.

С.

Цигански малер.

Стари Циганин Карџа лежо је под зовом и спа-
вао, — мора да је нешто ванредно лепо сневао, јер
се у сну све облизивао. Кад ал ево ти дође његова
драга женица Маруџа, и стаде га будити да устане,
јер је већ сунце високо отскочило, а деца немају
шта да једу.

Кад се Цига иза сна трже, он жену бу песни-
цом у леђа: Зар ниси могла чекати још само малко,
да сам бар ону гуску сасвим појео.

Д.

Нов речник.

Исправљен у логичном смислу.

Провлак. (оџачар).

Недеља. (дунђерин који се улећи).

Свекрва (касапин).

Непогода. (календар или барометар).

Грабље. (Адвокати).

Невеста. (Жена или удовица.)

Дамар. (Дендија).

Потрбушина. (Појас).

Запара. (Нокти).

Кудеља. (Критичар).

Врт. (Чигра).

Потура. (Шпанска трска).

Летве (Тике).

Одлука. (Ћебап).

Завичај. (Штаницла).

Палац (Банкрот).

Басамак. (Шуста-комесар).

Кланац (Прасе или јагње).

Пристав. (Кувар).

Начело. (Хладни облози).

Куцов (Срце.)

△

У ш т и п ц и.

□ Рачунски задатак: Кад од 200 новосадских
госпођа (Српкиња) дођу на састанак ради договора
о оснивању женске добротворне задруге једва њих
20, колико година треба да протече, па да стечемо
три лота свести и родољубља? Која Српкиња, ново-
саткиња, овај задатак реши, добива 50 „шпилова“
карата за награду.

△ Даклем добивамо жељезницу између Новог
Сада и Карловаца. Од сад ће још лакше новосадаке
владике моћи ићи у Карловце за патријаре, ал' ће
се моћи брзо и вратити.

§. Др. Пејичић описујући острво Маргарету
код Буда-пеште вели међу осталим, да она лечи и
од тешкоћа „крз унутарњи болесни песак“. Ни-
смо знали да и песак може бити болестан!

† Један Београђанин пита, треба ли оне око
„Видела“ звати „Видел-овци“ или „Видел-лов-
ци“. То зависи од тога, да ли су невини овци
или пак премудри ловци. Видећемо, шта ће и
они уловити!

Др. Филуторини-а

Универзални балзам за узраст косе и браде.
Средства наших досадашњих векова нису имала те
снаге, да лече и помажу тако брзо и тако радикално
као што универзални балзам Д-ра Филуторини-а и
Тункабоне их има. Ко себи једну боцу тога балзама
набави, тому нарасте коса, брада, бркови при упо-
требљењу само једанкратном за 24 сахата. Ко не
неби средство то помогло, тому се његова сведочба
код инсерирања необнародује.

Нећемо, да се сами фалимо и набрајамо, каква
одлична својства наш чаробни балзам имаде и за то
дајемо, да говоримо сведоче наших муштерија:

Сведочба бр. 785.954.

Господине докторе!

Изволите ми послати 1 боцу Вашег универзал-
ног балзама за узраст косе. Љек Ваш је тако извр-
стан, да ми је брада за 24 сахата по употребљењу
нарасла тако дугачка, да ју сваки дан морам 4 пута
ошишати. Ако ми буде још само кроз недељу дана

*

једнако брзо и много расла, даћу од моје ошишане браде правити модроце за кревете жени и мени и тако ћу доћи до врло јетиног властитог росхара.

— С поштовањем и т. д.

У Иригу 25. декембра 1879.

Антиподије Кошовић, с. р.

Сведочба бр. 1,931.004.

Veleučeni gospodine doktore!

Ima nas preko 300 mladenaca na ovdašnjoj velikoj školi ali mi smo svi sami još mali i bezbradi — molimo Vas u ime velike domovine Horvatske, da nam pošljete besplatno 500 flaša Vašega universalnog balzama, za uzrast brade oko žutoga nam kljuna, da se na nama vidi barem po bradi da smo već ljudi. Mi ćemo iz zahvalnosti proglasiti Vas za najvećeg Hervata i domoljuba. Živila Hrvatska!

Zagreb na 1. travnja 1880.

Hinko Račić, filozof.

Сведочба бр. 2,533.601.

Господину доктору Филуторинију!

Чест ми је јавити Вама, да сам са Вашим балзамом подпуно задовољан и неможем де пропустим, о том Вас и известити. Ваш универзални балзам ћелује не само на живима јестастива него и на безживотнима. Прекјуче сам, сувише четкицу у балзам омочивши ову обрисао о мој кофер, који сам по прадеди наследио и који је свињском кожом превучен. Како сам га обрисао, тако опазих, да почимље на њему длака расти. Употребив тог ванредног догађаја, намазао сам сав кофер а ево — данас је обрастао најбољом длаком, тако да се и по освежавшој кожи познати може, да је некад на енглеској свињи нарасла. Четкар ми нуди за ову енглеску длаку 5 фор. и хоће да од ње прави четке на цариградску изложбу. — Са поштовањем

У Пешти 15. априла 1880.

Encsypency Pista.

Благородни господине!

Ја ћу Вас и с Вашим балзамом тужити. Знате ли, да је тај Ваш балзам ствар врло опасна? Покушао сам какав је вкус тога вашег балзама а ево, како сам њим језик и зубе додирнуо, а оно ми већ и на језику и на зубима длака расте. Ако мене од овога зла неослободите, тужићу Вас, због опасности Ваших аркана.

У Руми дана 31. декембра 1879.

Mathias Krichuber.

П р и п о с л а н о.

У среду 9. априла о. г. у новосадској саборној и катедралној преви није држана пређеосвећена служба. Сакуљени народ и школска деца разиђоше се као што су и дошла, јер не дође ни један свећеник да служи.

За каштигу сл. општини, која допушта да се тако шта догоди, добро би било натерати је, да плати

г. проти још 2000 ф. за идејалнога капелана, па ће онда ваљда бити бољег реда.

У осталом кажу, да је тај дан на рибињој пијаци било врло добре штуре и сомова, а и пиво у тошиној пивари било је хладно и ванредно добро.

Један православни Хришћанин.

Циганске песме.

(Свршетак.)

VIII.

Пал о чумут сатчол сар,
Паш е лен совел е чар;
Беше ракли паш манге,
Камав тут, кај ман каме.

Месечина у долини сија,
Над потоком врба се савија;
Дођи, цуро, та срце ми вене,
Ја те љубим, љуби и ти мене.

IX.

Пал о кашт перел пајтрин,
Е! кашке пирани хин!
Кашке пирани нањи,
Адалеске кам нањи.

Листак пада с дрвета,
Љуби дику, док се да;
Ко од дике пољуб штеди,
Тај ништа не вреди.

X.

Андро веша ме атшав,
Имар ења цивела,
Адај мира пирана
Екваре мајд дикхава; —
Кана ман чуминелас;
Ења курка т' атшавас;
Кана ман те камелас,
Ења берша т' атшавас.

Ту код шуме чекам
Веће девет ноћи,
Да л' ће моја дика
И овуда проћи; —
И девет недеља
За пољуб бих стоја'!
А девет година,
Кад би стала моја.

Ъ.

На агенцији.

Ономад чекасмо на агенцији горњу лађу. Кад дигоше барјак на горњем граду рећи ће г. Н.:

— Ено већ је лађа сигнализвана, па како је то да на агенцији не звоне као обично?

— То ће бити с тога, јер је данас велики четвртак, па се не звони, него клепа, одговори наш штовани г. П.

ПЛОЧА СА РИМСКИМ НАТПИСОМ. НАПАО Ћ. С. В. КОД БЕЧА.

(ОД НЕМАЧКИХ НАУЧЕЊАКА ДОСАДА ЈОШТ НЕРАЗРЕШЕНА)

Силом самоубица.

(Наставак.)

Ја сам баш изгубио топа, кад у собу уђе господин С.

Господин С. свршио је своје штудије у Француској. Од куће је пошао са вољом у Париз, па је постао Француз. Све обичаје и све навике тог чудног света знао је врло добро. Француски је говорио савршено. Биће да га код куће није чекало бог зна како имаће, да га утроши, те је учинио нешто боље но ја. Употребрио је своја знања и постао професор. Онда је крочио још један корак — али у назад, рекао бих ја. Наумио да се — ожени. Госпођица М., моја ученица, била је она златна јабука, коју је он хтео да узабере. Али било да јабука још није зрела била или није ни хтела да тако рано опадне и увене, девојка га је ладно, можда и ледно погледала. Господин отац, ма да је био пријатељ оцу г. С., имао је неке особите намере са удајом своје ћери, те није било све по жељи господина С. Чини ми се да је једног дана, кад је девојка учила на памет некакве речи и писала енглески пропис, господин С. добио од господина Т. велику котарицу да у њој може понети све своје наде за лепу будућност. Може бити да и није тако било, али...

Нас двоје виђали смо се често код господина Т. Ја сам имао своје назоре, а он је донео своје. Ја ђак из Енглеске а он Француз. Пристојност је тражила своје жртве, а то су поздравни и неколико речи. Ја сам у доброј вољи гледао да му се више приближим, али он као да је имао тврђи оклоп. Мени се учинило, да ме не гледа радо као учитеља, који је сваки дан са девојком, а иначе не знам за што би ме гледао попреко. Као да је био љубоморан. Кад сам то ви-

део, онда сам постао зао. Страст се сусрела са пакосћу. Љутио сам се што је тако малоуман да мисли, е сам му ја супарник, па сам почео да играм ту улогу. И мени самом као да је и нехотице годила та мисао. Да га наједим, почео сам да своју ученицу љубим у руку. Обично бива да човек заборави своју улогу, загази нехотице у какво море без дна, на пример у море љубави, па се ту изгуби. Тако би скоро и са мном било. Они разговори, оне приче, погледи, све удешено да кога поједи, могу да се претворе у збиљске опасности за обоје. То увек иде споро, неосетно. Већ сам почео да надугачко о томе промишљам, па сам после гледао да савим забацим и заборавим ту опасну улогу супарника, смејао сам се силом сам себи и сваки дан писао некој уображеној Енглескињи, која не постоји, да заборавим на ову што је овде, тад је дошао један догађај, који је све довршио.

Противник у шаху оће да се користи најмањом погрешком. Тек сам изгубио батерију топова, а госпођица М. гласно рече:

— Шах!

У тај мах био је господин С. крај стола.

Заклавајући свога краља, морао сам и сам да одговорим са

— Шах!

Господину С. то се учинило смешно, чудно, невестно. Онда ће рећи:

— Госпођице, ваш се противник шали кад игра вашу омиљену игру.

— Мислите ли?

— Да ви нећете играти Колонели Проктора у Жил-верновом Путовању око земље?

— Скоро да бих.

— А ко вам даје право па то?

— Ваша невештина.

— То су мало неупутне оцене на моју вештину.

— Може бити, али ви неразумете ту игру.

— А ви оћете, да сте неуљудни.

— Господине!

— Господине!

Он диже руку па је опет брзо спусти.

То је било све. После тога све, требао је да дође — двобој. То је у причи занимљиво, али у истини је смешно.

Он је одма отишао. Ја сам довршио игру и изгубио. Поглед мога ђака био је једина накнада. Дубок, значајан поглед, последњи из „долине јасног виђења“ и то је све.

„Супарник“ је одма после подне дошао код мене „да уредимо ствар“. Седео сам баш и читао ново Жил-Верново дело, што се почиње чудним изазивањем на двобој, кад је господин С. јавио своју посету. Уђе и поклони се. Замолим га да седне.

Он је први започео.

— Дошао сам да сам од вас тражим задовољења. Ја нећу да за овај догађај нико зна, и мислим да нам не треба сведока.

— Зацело. Само каквог задовољења, молим вас? Ви сте мене назвали невештим а ја вас неуљудним. Као што видите, то су два, проста придева, који се почињу са не. Мој је већи за два слога, а зато сте ви завршили кад сте руку дигли.

— То су празне речи. Ја сам рад, да што пре свршимо ту ствар. Увреда тражи задовољења. Ви ћете се зацело тући.

— Али, допустите, зашто? То није српски обичај. Ја га знам по чувењу. Па и у западном свету двобој је скоро застарио, ја бих рекао да је смешан.

У Енглеској, ако кога позовете на двобој писмом, а он није рад да се туче, треба само да пошаље ваш позив у суд и суд вас поштено оглоби, ако сте странац, који не зна за тамошње законе; ако то није, онда три месеца строгог затвора. У шали да кажем, ја бих то исто учинио, кад бих само знао, да о двобоју постоји икакав закон код нас.

— Не треба извињавања. Ја увреду не могу да мирно поднесем. Извините, али ја нисам дошао код вас, да слушам приче о енглеским обичајима и судовима. Ја имам своје назоре, а ви нећете бити стра....

— Не довршуйте. Заиста нећу. Да учиним и ту глупост. Да се тучемо пиштољима.

— Ако је вама по вољи.

— Јесте. Ја сам изазван, а о томе реду читао сам нешто у романима добро је да сад то доживим.

— Ви пристајете, господине, да то буде без сведока?

..... Пристајем. Кад? Где?

— У т-ској шуми. Будите тамо, молим вас сутра, у 5 часова из јутра.

— Виђу. Слуга!

Тако је господин „уредио“ нашу ствар и отишао. Смешно! Два млада човека, који нису један другом ни „пута прешли“ ни казали „помакни се“ па сад у двобоју. Зашто? Можда је заиста мислио, да сам ја исплео ону велику котарицу, што му је дао господин

Т. Мени би ласкало, да је тако, али да ради те среће умрем — то баш није било врло нужно.

Али шта да се ради, кад он мора опрати част своју? Мојом крвљу? Добро, али црвена боја није знак чистоће, невиности. А у зоологији пише: сисари имају, топлу, црвену крв... Дакле да црвеном крвљу опере своју част. Част? Неко је казао нешто врло лепо за част, али ја сам то заборавио, па не могу да цитирам. Част је зацело... али ја нећу о том да размишљам, кад је неко већ казао нешто лепо о тој краткој а звучној речи.

Да ли је било паметно или не, то не знам, али ја сам ту ствар узео савршено олако. Чинило ми се да тако и ваља. Мирно сам проживео оно време што ми је остало до сутра. Моје артије нисам спремао, нисам писао никоме, као што раде пропали трговци и заљубљено несрећни људи, који су намерни да се убију. Све је остало као што је, само сам се сутрадан дигао раније но обично. То ми је једино било неправо. Најмљена кола чекала су ме, и ја изађем а у кући ме нико није опазио. Понео сам мој мали револвер, са оловним зрнима као пасуљ. Та зар се нисмо договорили, да ћемо се тући пиштољима, то јест танадима. Тврдо сам се решио да га не гађам у трбух ни у прса где бих могао погодити, а био сам убеђен, да ће и он оставити мене да — здрав кући не одем. Можда ће ме ранити у ногу, да види моју црвену крв и да у њу умочи своју част. То ће му бити доста.

„Супарник“ је био на уговореном месту. Ладни поздрав на ладном јутарњем ваздуху. Ала је то лепо јутро у шуми. Све се сложило да овај догађај исеје, да га учини причом из романа. Роса се преливала а тице тек почеле да излећу из гњезда, небо је било дивно плаво и т. д. и т. д... Тим пре, што и „супарниково“ оружје није било опасно — у њему је сачма за — зечеве. Он је ћутао.

Његових кола или није било, или се нису видели. Ваљда је дошао пешке, да ти покаже да ће тако и отићи. Здрав, читав — а ја?

Зађемо даље у шуму.

— Дакле ви никако не одустајете од двобоја, од те шале?

— Ја сам говорио збиљу, кад рекох да не знате ону игру. Није ми било до шале ни онда, кад вас позвах на двобој, ни сад кад ћемо измењати танад.

— Говори као из какве новелс — помислио сам.

— Добро, ви имате право. Али да ли ће ово бити пријатно нашим рођацима? Ја не знам да гађам, а не знам како ви гађате. Ја имам мајку, а она...

Кад ово рекох, онда ми тек паде на ум, да се ова глупа шала може одиста глупо свршити. Зрно за зрна па у чело, то је доста дугачка прича. А он је дошао пешке и не мисли да се врати рањен. А моја мајка...

Он ме прекиде у размишљању.

— И ја имам мајку, а и част!

(Свршиће се).

1.

„Али кажи ми молим те, ти васцео дан ништа нерадиш.“

„О ти се вараш, ја се делим са мојим оцем у послу, дочим мој отац навек тако много ради, да нема времена за одмор, то сам се ја тог последњег примио и одмарам се мешто њега.“

2.

А. Кажи ми молим те, шта ти кажеш твојој жени, кад дођеш доцне ноћу кући.

Б. Ја? ја само кажем: добро вече! а оно даље све каже моја жена!

3.

Адвокат. Ви сељаци баш сте глупаци!

Сељак. Но господине, немојте се баш тако љутити, та ви живите од наше глупости, јер да ми нисмо тако глупи, неби ни требали адвоката.

4.

Жена. Ал драги Пајо! немам речи да изкажем како се страшим, да се нећеш почети у браку дугочасити и кајати се што си се оженио!

Муж. Али драга женице, како се можеш само са тако чудним мислима занимати! За твоје умирење ето уверавам те: да ми се брак тако допада, да ако би ти данас умрла, одма би другу жену тражио!

5.

Поручик. До сто врага лудаче један, та ти си ми дао чакшире са продераним цеповима?

Војник. На служби, господин поручик, данас је већ пети, па онда оставља господин поручик буђелар навек код куће!

6.

Госпођице, ја примечавам да ви вашу гардеробу несте променули, а посљедна радња бива 10 година доцније.“

„Па баш с тога разлога држим да неје ни нужно, господин управитељу, публика се тек неможе сетити, какову сам ја хаљину пре 10 година имала!“

7.

Стева (пробудивши се из сна). Ах хвала ти боже мој.“

Мати (уносећи му каву). Та шта ти је Стево за бога?

Стева. Ништа мати.

Мати. Али говори за име бога, та ти бунцаш, изгледаш сав заплашен.

Стева. Сад је све прошло — сновио сам — да сам — ожењен.

8.

Бележник. На ком основу мислите ви тражити права на имање умрлог господина Н. М.

Госпа. Та ја сам блиска рођака покојног, јер мој деда — разуметел господине бележнице — мој деда и деда господина М. беху — два деде!

9.

„Јеси чуо несретнице, и опет је твоја жена код мене била, да те тужи каква си ти лола, та помисли на твоју децу па ради; та рад је сладак.“

„Та јесте господине ја то знам, али ја неволим баш тако слатке ствари!“

Одговори Администрације.

Г. Игњат Гатало, Мостар. Ни смо никако примили Ваше рекомандовано писмо, а још мање 5 ф. у њему. Изволите их преко поште рекомандовати. Међутим ми Вам шаљемо све бројеве од почетка ове год. очекујући претплату.

Ово 3—4 последња дана стиже нам са свију страна предплата од оних наших предплатника који су били платили само за прва три месеца. С тога још и овај број шаљемо свима без разлике молећи и заостале да похитају са предплатом или да нам врате оба последња броја ако лист и даље не желе држати.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ.“

„Стармалог“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаљу на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарiju А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

НАЈНОВИЈА ИЗДАЊА КАО УСКРШЊИ ДАРОВИ

ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

сад су баш угледала света, и нека су што топлије препоручена српској читалачкој публици.

НАРОДНИ ЛЕЧНИК.

ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

НИШЕ

Др. Милан Јовановић.

КЊИГА II.

Цена 30 новчића или 3 гроша.

ЗА СЛОБОДУ.

СЛИКЕ И ЦРТЕ

из црногорских и херцеговачких бојева против Турака.

Написао

ЈОС. ХОЛЕЧЕН,
ПРЕВАЂА К. ДАНЧИН.

КЊИГА I.

Цена 60 новчића или 7 гроша.

РЕВИЗОР.

ШАЉИВА ИГРА У ПЕТ ЧИНОВА.

Написао

НИКОЛА ГОГОЉ.

С руског превео

П. ТОДОРОВИЋ.

ЦЕНА 50 НОВЧ. ИЛИ 1 ДИНАР.

Ко на више поручи ових књига дајемо 20—25% рабат према величини наручбине, а дајемо и у комисију ове књиге познатим нашим растуривачима књига. Наручбине обављамо уредно и брзо.

Књижевна вест.

Најбоља прилика

ЈЕФТИНО

ко хоће књига да накупује.

Наша дојакосња књигоиздавачка радња омогућава нас, да највеће пробитачности можемо дати сваком, ко у нас купи наједаред по више књига нашег издања, светом новаца ниже означеном, то јест по групама — и примеру књижара у напреднијих народа.

Продају група ових бележимо:

за 10 форин.

ко купи у нас књига нашег издања уједаред, добија за премију (уударје) најновије наше издање

„ПЕВАНИЈУ“,

целокупно дело Змај-Јована Јовановића.

(Издање за народ) у вредности од 4 ф.

то јест 40 процената приде, а коме је пак повољније добија за ту суму од 4 фор. других књига нашег издања, које буде сам изабрао

за 8 форин.

ко купи у нас књига нашег издања, дајемо му три ове нове музикалије од признатог музичара нашег дра Јована Пачу-а: „Вез тебе драга“, успомена на песму „Чуј Душане“ и „Праг је ово милог Српства“, у сумарној вредности фор. 2.80 новч. или 33 $\frac{1}{3}$ процената рабата — или ко захте за ту суму од ф. 2.80 новч. других књига нашег издања по избору.

За 6 форин.

купљених књига нашег издања, дајемо за ударје две књиге I. и II. св. „Царев гласник“, најчувенији роман гласовитог писца Јулија Верна, које вреди у суми фор. 1.80 новч. — а то је 30 процената — или за ту суму од фор. 1.80 новч. других књига наших издања по сопственом избору.

За 4 форин.

купљених у нас уједаред књига нашег издања добија купац за ударје две књиге: „Филипова љубав“, занимљив роман Октава Фељета, и драму Шекспирову „Ромео и Јулија“ које вреди заједно 1 фор. то јест 25 процената, или коме је воља за ту 1 фор. друге које књиге нашег издања.

За ф. 3.— или ф. 2.— или ф. 1.—

купљених у нас књига за ма коју ту суму уједаред дајемо 20 процената рабата, у књигама нашег издања по избору.

Поштованим поручиоцима ради књига у назначеним свотама и групама, исто тако и ради избора других (књига нашег издања) место означених премија шаљемо, на захтевање, наш каталог бесплатно — а у каталогу на последњим странама побележена су сва наша издања.

У Новом Саду о Благовестима 1880.

Српски књижари и књигоиздавци

Браћа М. Поповићи.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

